

Desăvârșirea credinței noastre

Pentru studiul din această săptămână, citește: Iacov 1:2,3; 1 Petru 1:6,7; Filipeni 3:12-15; Iacov 1:19-21; Luca 12:16-21; 17:5,6.

Sabat după-amiază

Textul de memorat: „Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-l era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.” (Evrei 12:2)

Un stomatolog explica într-o ocazie de ce coronițele lui dentare erau întotdeauna atât de bune: „Spre deosebire de alți dentiști, nu am nicio dată probleme cu coronițele care vin de la laborator. Dacă eu îi trimit un mulaj perfect, technicianul îmi trimite o coroană perfectă!”. Stomatologul acesta nu își făcea probleme cu privire la rezultatul final, întrucât avea grijă să facă tot ce ținea de el în primul stadiu al procesului.

În același fel, noi, creștinii, nu avem de ce să ne facem griji că în final caracterul nostru s-ar putea să nu fie suficient de bun, fiindcă de lucrul acesta Se ocupă Însuși Dumnezeu. Noi trebuie doar să ducem „lupta cea bună a credinței” (1 Timotei 6:12), ațintindu-ne privirea la Domnul Isus, „Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre”. Acest tip de credință Îi permite Domnului să lucreze în noi „după plăcerea Lui, și voința, și înfăptuirea” (Filipeni 2:13) și să ducă la bun sfârșit ce a început (Filipeni 1:6). Fără credință, ne putem simți înfrânți încă înainte de a ne angaja în luptă, fiindcă privim la noi înșine, și nu la El.

Domnul Isus spunea: „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela pe care L-a trimis El” (Ioan 6:29). După cum vom vedea săptămâna aceasta, Iacov ne ajută să înțelegem mai bine acest mare adevăr spiritual.

1. Ce atitudine au Iacov și Petru față de încercări? Cum ar trebui să ne raportăm la această învățătură biblică? Iacov 1:2,3; 1 Petru 1:6,7; 4:12,13.

Nimănui nu-i place suferința. Toți o evităm din instinct. Cuvântul grecesc întrebuițat în versetul 3 pentru „încercarea” credinței este *dokimion* și se referă la verificarea autenticității unui lucru. Petru aseamănă punerea la probă a credinței cu purificarea aurului prin foc. Deși procesul acesta nu este plăcut, Dumnezeu urmărește un rezultat bun. Încercările nu ar trebui să ne descurajeze, căci, dacă rămânem credincioși, vom ieși curăți „ca aurul” (Iov 23:10; Proverbele 17:3).

Domnul Isus ne-a îndemnat să ne bucurăm în încercări, în special în cele care vizează credința: „Pentru că răsplata voastră este mare în ceruri” (Matei 5:12). Un al doilea motiv este acela că încercările ne ajută să înțelegem mai bine suferința suportată de El pentru noi, ne fac părtași la „patimile lui Hristos” (1 Petru 4:13).

Așadar, trebuie să privim dincolo de fiecare încercare, la rezultatul final urmărit de Dumnezeu prin ea. Avem nevoie să credem în Tatăl nostru iubitor, să ne biziim pe înțelepciunea Sa și să acționăm pe baza Cuvântului Său. Putem să-I încredințăm viitorul nostru fără teamă (Romani 8:28). Numai prin credință, numai prin cunoașterea personală a iubirii Sale și trăind prin credință în lumina acestei iubiri, ne putem bucura când trecem prin încercări.

În Iacov 1:3, scopul ultim al încercării credinței este „răbdarea”, în grecește *hypomonē*. Cuvântul acesta mai poate fi tradus și cu „rezistență” sau „perseverență” și se referă la un lucru care rămâne după ce toate celelalte au pierit. El transmite ideea de încredere calmă în asigurarea eliberării finale pe care ne-o va oferi Dumnezeu (Luca 21:19).

Una este să rămâi credincios în încercări (să nu îți pierzi credința, să te prinzi de Domnul chiar și în perioadele cele mai grele) și cu totul alta este să privești încercările ca pe o „mare bucurie”. Nu este o exagerare? Uneori ne este greu să rămânem credincioși, dar să ne mai și bucurăm! Totuși acesta este îndemnul. Cum ne putem forma obiceiul de a ne bucura, chiar dacă simțămintele ne trag în cealaltă direcție?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Membrii grupeii să înțeleagă că Domnul Isus este Desăvârșirea credinței noastre, că încercările sunt mijloace de întărire și de curățire a credinței noastre și să observe că înțelepciunea adevărată ține mai degrabă de felul în care ne purtăm decât de cunoștințele pe care le acumulăm.

La nivelul sentimentelor: Să simtă mulțumirea sufletească și bucuria date de încrederea în Dumnezeu, de primirea înțelepciunii Sale și de creșterea spirituală.

La nivel practic: Să ia decizia de a privi mereu la Domnul Isus, la realitățile veșnice, și nu la cele trecătoare.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: Domnul Isus – Desăvârșirea credinței noastre

- A. Ce este credința? Cum ne întăresc încercările credința? De ce suntem îndemnați să ne bucurăm în încercări? Cum este posibil?
- B. Care este relația dintre credință, înțelepciune și maturitatea spirituală? Cum putem dobândi aceste lucruri?
- C. De ce contează atât de mult modul în care ne raportăm la bani, fie că suntem bogați sau săraci? La ce pericole ne expune bogăția pământească?

II. Sentimente: Bucuria adevărată și de durată

- A. Cum ne ajută înțelepciunea și maturitatea spirituală să avem o bucurie adevărată și de durată?
- B. Cum te simți când știi că ești bine cu Dumnezeu?

III. Practic: Realitățile veșnice

- A. Îți este mai ușor să crezi ce poți percepe cu simțurile? De ce?
- B. Ce putem face pentru a ne aținti privirea asupra realităților veșnice, și nu asupra plăcerilor sau suferințelor trecătoare de pe acest pământ?

Rezumat: Iacov ne arată că Domnul Isus este Desăvârșirea credinței noastre și că Dumnezeu ne întărește și ne curățește credința prin încercări. Acestea ne învață răbdarea și perseverența și ne conduc la înțelep-

Citește Iacov 1:2-4. Observă înlănțuirea: credință – încercare – răbdare – desăvârșire. Iacov începe cu credința, întrucât ea este fundamentul întregii experiențe creștine. Apoi afirmă că avem nevoie de încercări pentru verificarea autenticității credinței. În final, el declară că încercările ne învață perseverența, ca să nu fim luați prin surprindere și biruiți de ele. Scopul lui Dumnezeu cu noi este: „... să fiți desăvârșiți, întregi și să nu duceți lipsă de nimic” (versetul 4). Nu există scop mai înalt. Cuvântul „desăvârșiți” (*teleios*) înseamnă „maturi spiritual”, în vreme ce „întregi” (*holokleros*) înseamnă „integri” în toate aspectele. Prin Domnul, noi putem dobândi un caracter nobil, dacă suntem dispuși să murim față noi înșine și să îi permitem să lucreze în noi și să ne dea, „după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:13).

2. Ce atitudine suntem îndemnați să avem față de „desăvârșire”? Efeseni 4:13 și Filipeni 3:12-15.

La fel ca apostolul Pavel, urmașii lui Hristos nu se vor mulțumi cu nimic altceva decât cu imitarea iubirii pline de abnegație a Domnului lor și nu vor considera vreodată că ar fi câștigat deja „premiul” sau că ar fi ajuns deja desăvârșiți.

Remarcăm în aceste pasaje că Pavel pune accentul pe viitor. El privește spre ceea ce i-a fost promis prin credința în Isus. În călătoria creștină, nu vom ajunge niciodată la un punct în care să spunem: „Gata! Am ajuns la desăvârșire!”, cel puțin nu în ceea ce privește caracterul. (Ai observat că oamenii care declară că au ajuns la desăvârșire sunt, în general, nesuferiți și plini de ei?) Noi ne asemănăm cu o operă de artă: întotdeauna este loc de mai bine și Dumnezeu promite să ne desăvârșască atâta timp cât mergem înainte prin credință, supunându-ne Lui cu încredere și ascultare.

Dacă ai muri astăzi, crezi că ești suficient de bun ca să fii mântuit? Dacă ai fi trecut la odihnă la două săptămâni după ce L-ai primit pe Isus, ai fi fost îndeajuns de bun ca să fii mântuit? Crezi că peste șase săptămâni vei fi destul de bun? Ce îți spun răspunsurile la aceste întrebări despre nevoia după haina neprihănirii Domnului Hristos, indiferent de „nivelul” de desăvârșire la care ai ajuns?

ciune și maturitate spirituală, iar înțelepciunea adevărată se manifestă prin purtare bună și prin smerenie. Iacov ne amintește că îndoiala duce la instabilitate și că este necesar să ne exercităm credința dacă dorim ca ea să fie vie și să crească. În final, el ne îndeamnă să nu ne alipim de bogățiile pământești, ci să dăm dovadă de un spirit bun și generos.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE!

Pasajul central: Evrei 12:1,2

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Dacă ne ațintim privirea la Domnul Isus, Desăvârșirea credinței noastre, ne deprindem să recunoaștem încercările ca pe niște instrumente folosite de Dumnezeu pentru întărirea și curățirea credinței noastre.

Ilustrație introductivă: David și Nancy Guthrie erau, ca orice alți părinți în devenire, nerăbdători să-și vadă copilașul. Totuși, când s-a născut micuța Hope [Speranța], s-a descoperit că fetița lor suferea de sindromul Zellweger, o boală congenitală rară. „Nou-născuții afectați de acest sindrom prezintă disfuncționalități grave ale creierului, în multe cazuri suferă de orbire și de surzenie și sunt incapabili să se hrănească.” – David Van Biema, „Modern-Day Job: When God hides [H]is face”. Nefiind niciun remediu pentru această boală, Hope a trăit numai 199 de zile.

Probabilitatea de a purta o genă recesivă de sindrom Zellweger este de 1 la 160. David și Nancy purtau amândoi o astfel de genă, iar probabilitatea ca doi purtători să se întâlnească și să aibă un copil afectat de acest sindrom este de circa 1 la 100 000, potrivit articolului citat mai sus.

După această experiență sfâșietoare, David s-a hotărât să facă operația de vasectomie. După ce soțul urmează această procedură, posibilitatea ca soția să rămână însărcinată este de aproximativ 1 la 2 000 de cazuri. După un an și jumătate, Nancy a rămas însărcinată, iar analizele au arătat că bebelușul avea sindromul Zellweger. Înainte de a împlini un an, a ajuns și el în mormânt alături de sora lui, Hope.

„Dacă Dumnezeu mi-a cerut să sufăr atât de mult”, spune Nancy, „înseamnă că El vrea să facă ceva important prin această suferință, cel puțin în ce privește sufletul meu... Iov a fost binecuvântat prin zdrobirea inimii lui, în aceea că L-a căutat neobosit pe Dumnezeu. El a avut

3. Care este diferența dintre înțelepciune și cunoaștere? Ce legătură face Iacov între înțelepciune și credință? Iacov 1:5,6

Afirmația din versetul 5: „*Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea...*” pare puțin ciudată. Cine dintre noi se crede suficient de înțelept? Solomon și-a recunoscut lipsa de înțelepciune și a cerut cu smerenie „o inimă pricepută, ca... să deosebească binele de rău” (1 Împărați 3:9). Mai târziu, tot el scria: „Începutul înțelepciunii este frica de Domnul” (Proverbele 9:10).

4. Noi tindem să credem că suntem cu atât mai înțelepți, cu cât avem mai multe cunoștințe. Ce ne spune Iacov despre cealaltă fațetă a adevăratei înțelepciuni? Iacov 1:19-21; 2:15,16; 3:13.

Atât cartea Proverbele, cât și Epistola lui Iacov ne arată că înțelepciunea este o chestiune de ordin practic: ea nu este ceea ce știm, ci cum trăim. Astfel, înțelept este omul „grabnic la ascultare, încet la vorbire” (Iacov 1:19). Platon spunea: „Oamenii înțelepți vorbesc pentru că au ceva de spus; proștii, doar pentru că trebuie să spună ceva.” Cu alte cuvinte, nici chiar însușirea tuturor cunoștințelor din lumea aceasta nu ne poate face înțelepți cu adevărat.

Întrucât Dumnezeu este sursa oricărei înțelepciuni adevărate, noi devenim înțelepți prin ascultarea de El – mai exact, prin citirea Cuvântului Său și prin meditarea la viața Domnului Hristos, care „a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune” (1 Corinteni 1:30). Noi trăim adevărul, așa cum este el în Domnul Isus, prin formarea obiceiului de a reflecta caracterul Său în existența noastră. *Aceasta este adevărata înțelepciune!*

Recitește Iacov 1:6. Este greu să cerem înțelepciunea cu credință? Cine dintre noi nu se luptă cu îndoiala? Totuși, în acele momente, este esențial să ne rugăm și să medităm la motivele pe care le avem ca să credem: viața Domnului Isus, profețiile din Biblie și experiențele personale. În ce fel ne ajută aceste lucruri să alungăm îndoielile?

o relație nouă, mai strânsă cu Dumnezeu, pe care nu ar fi putut-o cunoaște niciodată în lipsa durerii și a întristării. În ziua cea mai întunecată, noi am primit putere și o pace supranaturală. De multe ori noi nu vedem scopurile ascunse ale lui Dumnezeu. Dar putem hotărî să fim credincioși și să mergem înainte spre El, prin întuneric.”

De discutat: Ce părere ai despre afirmația lui Nancy? Putem avea o relație puternică și strânsă cu Dumnezeu fără să trecem prin dureri și întristări?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Iacov leagă înțelepciunea de încercările prin care va trece poporul lui Dumnezeu la sfârșitul timpului, fapt semnificativ pentru noi, adventiști de ziua a șaptea. Înțelepciunea este „avuția prezentă a rămășiței neprihănite, care o ajută să reziste și să suporte vicisitudinile acestui veac.” – Peter H. Davids, *The Epistle of James: A Commentary on the Greek Text*, p. 71, 72

Potrivit lui Iacov, acest tip de înțelepciune este oferit în dar, prin credință. Ea rezistă când este pusă la încercare și, dacă avem încredere în făgăduința lui Dumnezeu, ea va fi a noastră (Marcu 11:24). Observați asemănările dintre pasajul acesta din Iacov și descrierea rămășiței din Apocalipsa 14:12, unde este amintită „răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” și care Îl vor vedea la venirea Sa (vers. 14-16).

Comentariu biblic

I. Un nor așa de mare de martori

(Revezi împreună cu grupa Evrei 11.)

Abel a respectat cu prețul vieții poruncile lui Dumnezeu cu privire la jertfa care trebuia adusă. Enoh a trăit într-o comuniune atât de strânsă cu Dumnezeu, încât a fost luat la cer. Noe a rămas singur împotriva unei lumi sceptice, care era pe punctul de a fi distrusă. Avraam și-a părăsit rudele și țara pentru „o patrie mai bună”. Sara a crezut că Dumnezeu avea să-și împlinească făgăduința și că va avea un fiu, chiar dacă, fizic, lucrul acesta era imposibil. Ei și toți ceilalți amintiți în Evrei 11 și-au pus credința și încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu și în făgăduințele Sale, chiar dacă nu le-au înțeles pe deplin și nu au apucat

5. Citește Iacov 1:6-8. Care este ideea principală transmisă aici?

Cuvântul pentru „a se îndoi” înseamnă „a oscila între două păreri” și a fi nehotărât. Un bun exemplu în acest sens este incidentul de la Cades-Barnea. Israelii aveau două opțiuni: fie să meargă înainte prin credință, fie să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. Din păcate, ei au ales a doua variantă și au vrut să se întoarcă în Egipt. Însă, în clipa în care Dumnezeu a intervenit și i-a înștiințat prin Moise că vor muri cu toții în pustie, au schimbat imediat macazul și „au crezut”. Ei au spus : „Iată-ne! Suntem gata să ne suim în locul de care a vorbit Domnul, căci am păcătuit” (Numeri 14:40).

„Ei păreau a avea acum dorința sinceră de a se pocăi pentru purtarea lor păcătoasă, dar ei erau mai degrabă îndureați din cauza conștinței căii lor rele decât din cauza conștientizării lipsei lor de recunoștință și de ascultare. Când au aflat că Domnul nu avea de gând să-și schimbe hotărârea, s-au încăpățânat iar și au declarat că nu aveau de gând să se întoarcă în pustie. Când le-a poruncit să se întoarcă din țara dușmanilor lor, Dumnezeu a verificat aparenta lor supunere și a dovedit că ea nu era reală.” – Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 391

6. Citește Luca 17:5,6. Ce ne spune Domnul Isus aici despre credință?

Când I-au cerut să le mărească credința, Domnul Isus le-a spus că le era mai mult decât suficientă o credință cât un grăunte de muștar. Ceea ce contează este să avem o credință vie, în continuă creștere. Noi putem avea o astfel de credință pe măsură ce continuăm să o exersăm, prinzându-ne de Dumnezeu și bizuindu-ne pe El în orice situație.

Dar uneori ne împotmolim în îndoială. Lumea ne copleșește cu scepticismul ei. Nimeni nu este imun la atacurile ei. Singurul mod de a ieși din impas este să ne rugăm, să ne aducem aminte cum ne-a condus Dumnezeu în trecut și să ne punem încrederea în El pentru viitor.

Ce motive ai să te încrezi în Dumnezeu și în făgăduințele Lui și să trăiești prin credință? Repetă-le, meditează la ele și credința ta va crește în mod sigur!

să vadă împlinirea lor completă. Mulți dintre acești eroi au fost la vremea lor „o rămășiță credincioasă” – ei au rămas de partea adevărului când marea majoritate credea altceva. Enoh a trăit într-o vreme în care răutatea oamenilor nu cunoștea margini; cu toate acestea, „el a fost nepătat de păcatele predominante ale veacului în care a trăit. Tot așa să rămânem și noi curați și necorupți.” – Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 2, p. 122

De discutat: Care dintre eroii din Evrei 11 îți sunt mai dragi sau pe care dintre ei i-ai luat ca modele de credință? De ce?

Cum ai explica deosebirea dintre credința adevărată și cea falsă? Ține cont de Evrei 11:3,6 și de următorul citat: „Credința revendică făgăduințele lui Dumnezeu și are ca rod ascultarea. Încumetarea revendică și ea făgăduințele, dar le folosește cum le-a folosit Satana, pentru a scuza fărădelegea. (...) Nu este credință cea care revendică favoarea Cerului fără a se conforma condițiilor pe baza cărora este oferită îndurarea. Credința autentică își are temelia în făgăduințele și în prevederile Scripturii.” – Ellen G. White, *Slujitorii Evangheliei*, p. 260

La ce fapte concrete ne încurajează acest „nor așa de mare de martori”? Evrei 11:13-16; 12:1.

II. Privirea ațintită la Isus de la început și până la sfârșit

(Revezi împreună cu grupa Evrei 12:1-4.)

Domnul Isus este numit aici „Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre” (Evrei 12:2). Credința este un dar, iar El este sursa ei. Cuvântul pentru „Căpetenie”, *archēgos*, este utilizat în Noul Testament numai cu referire la Domnul Isus. El este „Domnul vieții” și „Căpetenia mântuirii” (Evrei 2:10). În Evrei 12:2, *archēgos* se referă în mod precis la lucrarea Sa de a deschide calea mântuirii pe care pășesc credincioșii. Credința ia naștere prin ascultarea de Cuvântul Său (Romani 10:17) și prin găsirea mântuirii în El. Totodată, El este „Desăvârșirea credinței noastre”, întrucât numai Acela care a luat asupra Sa natura noastră (Evrei 2:14-18) și a fost ispitit ca noi fără să păcătuiască vreodată (4:15,16) poate să ne dea puterea de a asculta și să ne învețe cum să ne împotrivim ispitei. Credința noastră crește când studiem viața Sa și medităm la felul în care El S-a purtat cu alții, în special cu cei care I s-au împotrivit. „El nu a cedat înaintea ispitei nici măcar printr-un

În scurta sa epistolă, Iacov se arată foarte preocupat de cei săraci; unii consideră că aceasta este tema principală a scrisorii lui. În zilele noastre, criticile lui aspre la adresa celor bogați și felul în care le ia apărarea celor săraci, par a fi extreme, chiar șocante. Totuși el nu spune nimic în plus față de ce a spus Domnul Isus.

7. Compară următoarele texte Care este mesajul lor principal? Ce avertizări și îndemnuri putem desprinde pentru noi?

Iacov 1:9-11 cu Luca 8:14 _____

Iacov 1:27 cu Matei 25:37-40 _____

Iacov 2:15,16 cu Luca 10:29-37 _____

Iacov 5:1-4 cu Luca 12:16-21 _____

Nu avem motive să tragem concluzia că Iacov i-ar exclude pe toți oamenii bogați din Împărăția cerurilor. El procedează la fel ca Domnul Isus: recunoaște ispitele subtile cu care se confruntă cei înstăriți. În definitiv, fie că suntem bogați sau săraci, cu toții trebuie să urmărim câștigarea adevăratului premiu. Problema banilor este aceea că ei tind să ne abată atenția de la cele veșnice și să ne-o ocupe cu lucrurile trecătoare (2 Corinteni 4:18).

Nu încape nicio îndoială că agonisirea de averi, educația superioară și statutul social tind să îi separe pe oameni în două clase: „privilegiați” și „mai puțin privilegiați”. Însă biserica de la început a păstrat laolaltă ambele categorii, răsturnând total valorile lumii: cel care ocupă locul cel mai de jos, care se smerește, este cel care va fi înălțat.

„Atâta timp cât sunt în lumea lui Dumnezeu oameni flămânzi care trebuie să fie hrăniți, oameni goi care trebuie să fie îmbrăcați, suflete care pier din lipsă de pâinea și apa mântuirii, orice lucru nenecesar pe care ni-l îngăduim, orice surplus de capital, strigă să ajungă la cei săraci și goi.” – Ellen G. White, *Welfare Ministry*, p. 269

În ce situație de afli? Nu contează dacă ești sărac sau bogat, ci care este atitudinea ta față de bani. La ce pericole suntem expuși când dispunem de bani?

singur gând. Așa poate să fie și cu noi. (...) Cât timp suntem una cu El prin credință, păcatul nu mai are putere asupra noastră. Dumnezeu apucă mâna credinței noastre și o ajută să se țină tare de divinitatea lui Hristos, ca noi să putem ajunge la desăvârșirea de caracter.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 123

De discutat: De ce se spune despre rămășița din Apocalipsa 14:12 că păzește poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus? Ce legătură este între păzirea poruncilor și credința lui Isus? Câte asemănări poți găsi între Enoh și oamenii care vor fi în viață la venirea Domnului Isus? (Vezi *Patriarhi și profeți*, p. 86-89.)

Recitește Iacov 1:2-4 și Apocalipsa 14:12. Care este relația dintre împotrivirea față de ispită, suportarea cu răbdare a încercărilor și dezvoltarea caracterului?

3. APLICAȚIA PENTRU NOI

Întrebări pentru meditație/aplicație

Biblia ne îndeamnă să ne gândim „la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ” (Coloseni 3:2). „Contrar opiniei populare, îndreptarea gândurilor spre lucrurile de sus ne inspiră să fim mai folositori pe pământ.” – Keith Krell, *Heavenly Minded and Earthly Good*

Pune-le membrilor grupei următoarele întrebări:

Ce înseamnă să privim la realitățile veșnice, să ne gândim la lucrurile de sus? Cum putem face aceasta concret, în viața noastră zilnică?

Care anume sunt realitățile veșnice și de ce să privim la ele?

Credința este un dar. Cum îl putem primi? (Romani 10:17).

4. SĂ TRECEM LA ACȚIUNE!

Sugerează-le membrilor grupei următoarele activități:

Găsește un imn care ți-a dat putere și curaj într-o perioadă grea din viața ta. Prezintă-l grupei.

Găsește câteva fotografii făcute într-o perioadă în care Dumnezeu ți-a fost foarte aproape. Arată-le unei persoane care are nevoie de încurajare și povestește-i experiența ta de atunci.

Fă o plimbare în natură și descoperă lucrurile din care Dumnezeu a făcut ceva frumos, în ciuda împrejurărilor neplăcute.

Citește din Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, capitolul „Predica de pe Munte”, p. 298-314.

„Dumnezeu vrea ca slujitorii Săi să își cunoască bine inimile. Pentru a-i aduce la o adevărată cunoaștere a stării lor, El îngăduie focului suferinței să îi învăluie, ca să fie purificați. Încercările vieții sunt instrumentele prin care Dumnezeu îndepărtează impuritățile, slăbiciunile și asprimea caracterului nostru și prin care ne pregătește pentru societatea slăvită a îngerilor cerești curați. Atunci, pe măsură ce trecem prin încercare, pe măsură ce focul suferinței ne cuprinde, să nu ne ațintim noi oare privirile spre lucrurile nevăzute, spre moștenirea veșnică, spre viața nemuritoare, spre greutatea veșnică de slavă? Dacă facem așa, focul nu ne va mistui, ci doar va îndepărta zgura și vom ieși de acolo de șapte ori mai curați, purtând amprenta Divinității.” – Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 10 aprilie 1894

Întrebări pentru discuție

1. Ce personaje biblice te inspiră atunci când treci prin suferințe? Te-ai deprins să te bucuri în încercări? Dacă da, povestește-le membrilor grupei ce metodă ai folosit. Dacă nu, vorbește cu ei despre această nevoie.
2. Înțelepciunea adevărată nu ține atât de mult de mulțimea cunoștințelor acumulate, cât de ceea ce facem prin credința în Hristos. Și totuși care este valoarea cunoștințelor? Dacă susținem o doctrină greșită, umblarea noastră cu Domnul va fi afectată în vreun fel?
3. Un tânăr avea un prieten care trecea prin mari încercări. Lui îi era greu până și să le privească, dar prietenul lui le suporta cu demnitate și creștea în har, iar în final s-a schimbat mult în bine! Ce lecții învățate când ai trecut prin greutăți te-au ajutat din punct de vedere spiritual? Întreabă-te dacă ai fi putut „asimila” și alte lecții.
4. Ce îi poți spune unui om care pare a avea o credință sinceră, dar care uneori este copleșit de îndoială? Cum îl poți ajuta?

2. Speranța lui Heidy (1)

Heidy Moreno și verișoara ei, Mirella, două fete de treisprezece ani, au început să conteste regulile impuse de părinții lor. Mama lui Heidy s-a gândit atunci să pună capăt rebeliunii ei înainte ca lucrurile să scape de sub control și a dus-o la un mediu spiritist – la o vrăjitoare.

Aceasta i-a spus că Heidy era stăpânită de un duh rău. „Văd o pană de aur deasupra capului tău”, i-a spus ea. „Duhul care te stăpânește este puternic.” Apoi, i-a făcut un descântec ca să îndepărteze spiritul rebel. În clipa aceea, Heidy a simțit că trupul nu mai era al ei. A simțit că o ia amețeala și a leșinat. Când s-au întors acasă – locuiau la o fermă, lângă orașul Cali, din Columbia –, Heidy a început să se poarte ciudat. Se târa pe podea ca un șarpe, iar când deschidea gura să vorbească, se auzeau voci ciudate. Vocile acestea le-au promis celor din familie bogății mari, dar îi apostrofau dacă încercau să împiedice purtarea ciudată a fetei. Dacă încercau să o atingă, o mână invizibilă îi lovea peste față. Alteori, distrugeau mobila din casă și făceau găuri în pereți. Spiritele veneau și plecau brusc, lăsându-i zdruncinați sufletește și îngroziți. Nu îndrăzneau să le supere, ca să nu piardă bogățiile promise.

Într-o zi, spiritele au vorbit prin verișoara lui Heidy, Mirella. Nimeni nu le putea vedea, dar prezența lor se simțea. Ele intrau în corpul fetelor și le sileau să se îndoape cu mâncare. După ce plecau, fetelor le era foame din nou!

După mai multe luni de groază și chin, părinții lui Heidy s-au gândit să scape de spirite, mutându-se în oraș. Dar spiritele s-au supărat și au început să le bată pe fete cu bice și cu bețe, până când le umpleau de sânge și de vânătăi. Când erau stăpânite de duhuri, nici patru bărbați nu le puteau ține pe loc. Disperați, părinții au luat decizia de a cere ajutor neîntârziat în altă parte.

Au dus-o pe Heidy la mai multe biserici, dar duhurile păreau mai puternice ca niciodată. O vecină i-a povestit fetei despre Biserica Adventistă. Spiritele o avertizaseră să nu cumva să meargă acolo și ea li s-a opus cu înverșunare părinților. A fost nevoie de mai mulți bărbați voinici ca să o ducă în biserică. După ce a intrat, Heidy a simțit dintr-odată că se liniștește și și-a spus în gând fericită: *Dumnezeu m-a eliberat!* În ziua aceea, ea s-a închinat lui Dumnezeu din toată inima. (*Va continua.*)